

**ЧЕРНІВЕЦЬКА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА
ІМЕНІ МИХАЙЛА ІВАСЮКА**

Славетному імені митця

(до 60-ліття від дня народження Володимира Івасюка)

**Чернівці
2009**

ББК 78.381.9:84

С 47

Підготували:

Галина Добровольська,
Леся Шарабуряк

Редактор:

Олена Блошко

Комп'ютерний набір:

Галина Добровольська

С 47 **Славному імені митця: до 60-річчя від дня народження**
В.М. Івасюка.- Чернівці: ЧОУНБ ім. М.Івасюка, 2009.- 20 с.

ЧЕРВОНА РУТА

Слова і музика
В. ІВАСЮКА

Ти признайся мені,
Звідки в тебе ті чарні.
Я без тебе всі дні
У полоні печалі.
Може, десь у лісах
Ти чар-зілля шукала,
Сонце-руту знайшла
І мене зчарувала,

ПРИСПІВ:

Червону руту
Не шукай вечорами.
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.
Бо твоя врода —
То є чиста вода,
То є бистра вода
Синіх гір.

Бачу я тебе в снах
У дібровах зеленіх.
По забутих стежках
Ти приходиш до мене.
І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.

ПРИСПІВ.

Індекс
74421

Ціна 15 коп.

*Дорогому Селесті,
другові і прекрас-
ному вложцеві
з Клікрауцями
погеттвемі і
кофінго*
Людвіг Вольф
15.11.71.

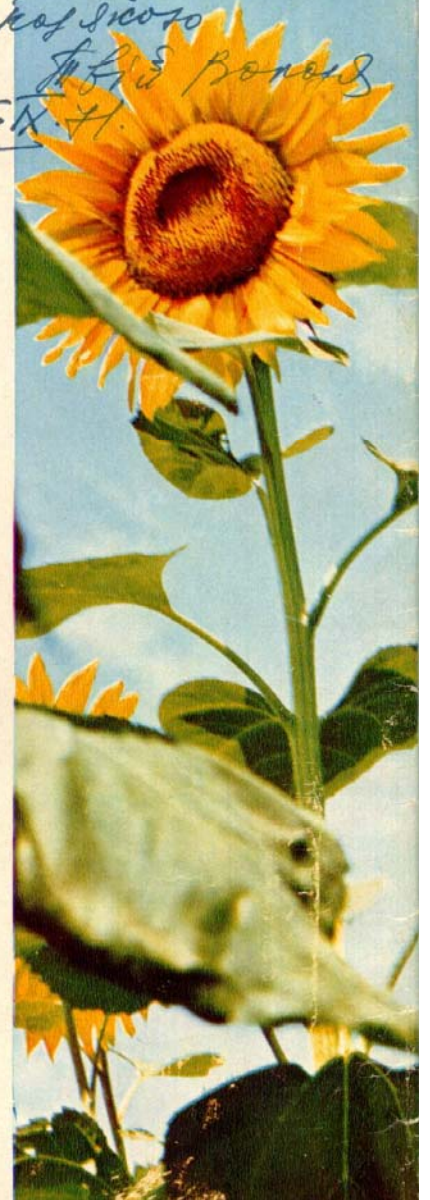
Moderato

Три признайся мені,
Звідки в тебе ті чарні,
Я без тебе всі дні
У полоні печалі.
Може, десь у лісах
Ти чар-зілля шукала,
Сонце-руту знайшла
І мене зчарувала.

ПРИСПІВ:
Червону руту
Не шукай вечорами.
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.
Бо твоя врода —
То є чиста вода,
То є бистра вода
Синіх гір.

Бачу я тебе в снах
У дібровах зеленіх.
По забутих стежках
Ти приходиш до мене.
І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.

ПРИСПІВ.
Червону руту
Не шукай вечорами.
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.
Бо твоя врода —
То є чиста вода,
То є бистра вода
Синіх гір.

ПЕРЕДМОВА

*Не час минає, а минаєм ми.
Л.Костенко*

Умирають співці - пісні залишаються. Інколи трапляється, що ім'я автора губиться серед віків, а пісня живе - стає народною. Люди приймають те, що їм близьке, що хвилює душу і серце.

Володимир Івасюк - легендарний український поет і композитор, залишив по собі близько 100 пісень та романсів, понад 50 інструментальних творів, музику до кількох вистав.

Був професійним скрипалем, чудово грав на фортепіано, віолончелі, гітарі. Майстерно виконував свої пісні. Був неординарним художником.

У 1968 році написав «Червону руту» та «Водограй». Працював з оркестрами Ростислава Бабича і Юрія Сілантьєва. Пісні Івасюка тріумфували на багатьох конкурсах у СРСР та за кордоном (пізніше вийшов диск-гігант), були популярними від Камчатки до Чорного моря, їх брали до репертуару провідні співаки Радянського Союзу.

Його «Пісня буде поміж нас», «Я — твоє крило», «Літо пізніх жоржин», «Вернись із спогадів», «Запроси мене у сни свої», «Тільки раз цвіте любов», та багато інших хітів назавжди увійшли у золотий фонд української пісні.

До останніх днів життя Володимир Івасюк плідно працював із поетами Ростиславом Братунем, Богданом Стельмахом, Романом Кудликом, Юрієм Рибчинським.

Загинув за нез'ясованих обставин у Брюховецькому лісі під Львовом.

Сценарій літературно-мистецького вечора

Приміщення прибрано вишитими рушниками, на столі букет квітів.

В центрі залу портрет В.М.Івасюка

Звучить пісня «Пісня буде поміж нас»

Вед.І: Ім'я Володимира Івасюка стало для нас символом величезної доброти, благородної і безмежної щедрої душі. Творчість Володимира є невичерпним джерелом з якого ми і майбутні покоління будемо черпати почуття прекрасного, маємо змогу щоразу змогу очищатися і ошляхетнюватися весняною свіжістю його музичної та поетичної мови.

Вед.ІІ: Пісні Володимира Івасюка, такі ж прекрасні, чисті, вічно молоді, як їх творець, котрий назавжди залишився тридцятирічним. Тридцять років тому він трагічно пішов з життя – загинув при загадкових і дотепер не з'ясованих обставинах. Проте великі люди – тому й великі, що пам'ять про них продовжує жити і після їх смерті. Вони живуть у серцях мільйонів людей.

Читець 1: Ще грають сурми. Ще лунають звуки
Його мелодій. А з боків йому
Ловці викручують музичні руки
І тіло вішають у темну тьму.

Нехай не вчує невмируща «Рута»
З естради поклику свого творця –
Луну мелодій веселить могла
І б'є приборями в палкі серця.

Славутич Яр. «Пам'яті В.Івасюка».

Вед.І: Володимир Івасюк народився 4 березня 1949 року у сім'ї вчителів, де завжди панував культ творчої праці, допитливості й самовимогливості. На той час сім'я жила в м. Кіцмані. Батько, Михайло Григорович – філолог, етнограф, письменник – прищепив дітям любов – до всього справжнього, глибинного і вічного. Напрочуд ніжною, доброю була їхня мати Софія Іванівна, яка створила в сім'ї атмосферу дружби і доброзичливості.

Ще в ранньому дитинстві Володимир виявив музичні здібності: в трирічному віці почав грати на мандоліні, а в п'ять років - вступив до дитячої музичної школи по класу скрипки. Його вважали дуже здібним та перспективним учнем. Значний вплив мав на Володю педагог по класу скрипки Юрій Миколайович Візнюк, який сформував його як музиканта, повірив у його небуденні здібності і був певен, що його учень завоює невдовзі помітне місце серед музикантів нашого краю.

У своїй поетичній книзі «Елегія для сина» Михайло Івасюк, згадуючи ті далекі роки, писав:

Читець 2: Ти був тоді неначе горошина,
Такий, що ще й писати не умів.
В морозяну чи у сльотаву днину
Я брав тебе на руки й гордо брів
Через негоду, снігові завали
До школи, з скрипкою в руці,
Учителі нас радісно вітали
Усмішкою на доброму лиці.

У класі я сидів – достотний учень,
Тремтів за кожен рух твого смичка,
В піснях, етюдах, гамах і тризвуччях
Весна цвіла – то тиха, то рвучка.

І танцювали пальчики по грифу,
Й виспівувала скрипка так,
Що все моє єство підспівувало стиха,
Вбираючи у пам'ять кожен такт.

Я прислухався, мов до одкровення,
До всіх учительських порад,
І в серці засівалося натхнення
І струшувався світлий зорепад.

Удома, переписуючи ноти,
Такі, як перші вишні на гілках,
Я їхній спів вдихав, як у польоті
Небесну синь вдихає білий птах.

Вед.ІІ: Закінчивши музичну семирічку, Володимир вступив до Київської середньої музичної школи ім. М.В. Лисенка. На жаль, у Києві він провчився недовго – через хворобу довелося повернутися до Кіцманя.

Ще в шкільні роки юнак почав записувати народні пісні, складати власні мелодії, етюди, імпровізації. Він з ніжністю говорив, що народна пісня – це скарбниця, в якій зберігається душа нації, це казкова левада, на якій буяє наша мова, що носить в собі тонкощі задушевної лірики, глибини мудрості наших предків, витончений розум трудівників, розкотистий сміх, повен доброти, нищівного сарказму і веселоців травневого вітру. Митець залишив нам зразки бережного ставлення до фольклору в багатьох піснях, а особливо «Ой зацвіла рожа», «Там за горою, за крем'яною».

Вед.І: Вивчав усе, що стосувалося музики, писав вірші, був здібним художником. Він знаходив час грати на віолончелі, гітарі, захоплювався поезією французьких символістів і творами Б.І. Антонича і В.Симоненка, цікавився історією та хімією. Його улюбленими співаками були: Б.Гмиря, А.Солов'яненко, Д.Гнатюк, І.Козловський.

Вед.ІІ: У 1964 р. 15-річний Володя створив вокально-інструментальний ансамбль «Буковинка» - один із перших молодіжних колективів України. Гурт виконував пісні М.Скорика й О.Білаша, а також Івасюкові «Ласкаво просимо», «Моя пісня», «Буковинка». 1965 р. пісня В.Івасюка «Мені шістнадцять літ» перемогла на обласному конкурсі самодіяльної пісні.

1966 р. спершу Володимир працював слюсарем на заводі «Легмаш», де організував робітничий хор, до репертуару якого включив і кілька своїх пісень: «Батьківщино моя», «Там, за горою, за крем`яною», «Капелюх».

На хвилі натхнення Івасюк ризикує, і під псевдонімом «Весняний» надсилає на обласний конкурс пісні «Колискова для Оксаночки» та «Відлітали журавлі». За останню пісню отримує першу премію.

1967 р. В.Івасюк вступив до Чернівецького медичного інституту. Володимир стає учасником оркестру народних інструментів «Трембіта», камерного оркестру медінституту та вокально-інструментального ансамблю «Карпати» Валерія Громцева.

Вед.І: У 1969 р. київська співачка Лідія Відаш почала виконувати твори «Я піду в далекі гори» і «А на нашій вулиці розцвіли каштани».

Значною подією у творчому житті В.Івасюка було створення в 1970 році пісень «Червона рута», «Водограй», які вперше виконує на всю Україну у передачі «Камертон доброго настрою» з Оленою Кузнецовою.

13 жовтня відбулася прем'єра цих пісень на Республіканському телебаченні, вони стали відкриттям, сенсацією, явищем. «Червону руту» визнали кращою піснею 1971 р. на першому всесоюзному фестивалі «Пісня-71» у Москві, а «Водограй» - 1972 р. у виконанні ансамблю «Смерічка» (В.Зінкевич та Н.Яремчук).

Вед.ІІ: Особлива його любов – Карпати. Десь там, у селі за Німчицем, коли місяць срібненькими ниточками своїх променів уже зв'язував на ніч вершечки гір, а в даліні весело шумів на погоду сивий Черемош, почув Володя високий жіночий голос:

Червона рута,
Чого ти зів`яла,
Молоденька дівчинонько,
Чого-с заплакала?

Він заслухався: «Але хіба рута буває червоною?» Насмілився, спитав піснярку і розповіла йому тоді гуцулка прадавню легенду гір: коли дівчина знайде той дивоквіт червоний, що інколи зацвітає у вечірню пору, то причарує ним назавжди того, кого кохає. Його вразило словосполучення «червона рута», знайшовши легенду у збірці фольклориста Володимира Гнатюка почав працювати над текстом.

Вед.І: «Потрібно мати, - міркував Володя, - образ цілком закінчений. Я хочу знати, про що пишу. До деталей. Звідси характер, форма музики і вірша.

Іноді несподівані. Люблю цінувати дивні слова по звучанню. Образ. З деталей до загального. Повинен бути «завершений образ, тоді можна писати, тоді успіх».

Вед.ІІ: Зберігся унікальний документ-чернетка створення тексту «Червоної руги», написана Володиною рукою.

Ось кілька первісних варіантів строф:

*Ти не смійся хоч раз
Не кажи, що забула
А згадай про той час
Як ти мавкою була.
Що ночами в лісах
Ти чар-зілля шукала
Що з вітрами, як птах
Ти колись розмовляла.
Бачив я тебе в снах
У дібровах зелених
По яких же шляхах
Ти вернулась до мене?*

Слова й мелодія пісні народилися одночасно. Легенда синіх гір чарівно озвучалась в чутливим серці юнака.

Ось послухайте, як звучить пісня «Червона руга» у виконанні С.Ротару.

Вед.І: Невдовзі при Чернівецькій філармонії було створено вокально-інструментальний ансамбль «Червона руга» під керівництвом А.Євдокименка, з солісткою Софією Ротару. Творча співпраця з цим ансамблем, як і зі «Смерічкою», окриляла В.Івасюка, наснажувала духовно.

1973 р. вийшов на екрани телефільм «Червона руга» за участю друзів і однодумців композитора: С.Ротару, В.Зінкевича, Н.Яремчука, М.Ісак. колективів «Червона руга», «Карпати», «Росинка», «Єврика». Ця стрічка переконливо доводила, що в Україні з'явилася справжня національна вокально-інструментальна естрада, батьком якої став Володимир Івасюк.

Вед.ІІ: Митець боляче відчував потребу поглиблювати і збагачувати свої знання з теорії музики, мріяв про написання симфоній, виношував тему опери «Дарина», але здійснення цих творчих задумів було неможливим без ґрунтовних теоретичних знань. Влітку 1972 р. В.Івасюк з радістю прийняв пропозицію щодо переведення до Львівського медичного інституту. Переїхавши до Львова, він продовжив студії одразу в двох навчальних закладах – аспірантурі медінституту й консерваторії.

Вед.І: Будучи щедрим, вигадливим методистом і прекрасним майстром аранжування. Митець надміру чесний, який усе звик доводити до кондиції, він надзвичайно добирив поетичні тексти. Головне – щоб вірш хвилював,

щоб дозволяв якомога повніше втілити художній задум. Ряд чудових творів написав Володимир на слова свого батька Михайла Івасюка та поетів з Буковини. Він створив цілу низку пісень, балад, романсів на слова Р.Братуня, С.Пушика, Д.Павличка, В.Вознюка, Ю.Рибчинського, М.Петренка та інших поетів. Загалом він написав понад сто пісень, але далеко не всі з них знайшли своє сценічне втілення.

Звучить пісня «Літо пізніх жоржин» сл. Р.Братуня, «Нам спокій, друже, тільки сниться» сл. Р.Кудлика, «У далі своя весна» сл. Ю.Рибчинського або інша.

Вед.ІІ: В.Івасюк став одним із фундаторів Клубу творчої молоді, першим головою секції музикантів і композиторів цього й дотепер унікального центру молоді творчої інтелігенції, який нині носить ім'я композитора.

Вед.І: Згадуючи львівський період творчості В.Івасюка, поет-пісняр Ю.Рибчинський писав: «...стрижем його була дуже висока, не розрахована на близький і короткий час мета: стати Великим Композитором. Тому він ніколи не говорив про славу, ніколи не спекулював своїм іменем, яке було тоді в мільйонів людей на устах, був скромний, як справжній художник, який працює на майбутнє. Він не дався їй, славі, яка могла збити молодого композитора на шлях легкого успіху; кожна його нова пісня не була нітрохи схожа на попередню».

Вед.ІІ: У колі співаків та музикантів його часто називали українським Шубертом. Вслухайтесь в його «Баладу про мальви», скільки ніжності і драматизму у партії віолончелі і яка динамічна мелодія.

Звучить «Балада про мальви».

Вед.І: Широкому загалу музичної громадськості ще майже зовсім не відома інструментальна музика Івасюка. Сильне враження справлять на багатьох його камерні ансамблі, «сюїту для камерного оркестру», «сюїту з варіаціями», його глибоко драматичні і прозорі, як сльоза, витримані у кращих реалістичних традиціях і водночас сміливо-новаторські фортепіанні композиції. А ми ще ж зовсім не знаємо Івасюка як театрального композитора, - окрім тих, кому пощастило свого часу побачити в театрі ім. М.Заньковецької у Львові виставу «Прапорonoсці» за романом О.Гончара.

Олесь Гончар дав чудові відгуки на роботу митця: «декорація й сценографія Купріяна та музика Івасюка – обличчя спектаклю, саме вони дали крила «Прапорonoсцям». Завдяки музиці спектакль набув цілісності, повноцінності».

Вед.ІІ: Однак для В.Івасюка події навколо «Прапороносців» стали тяжким ударом долі. Його ім'я загадково зникло із списків авторів інсценізації та артистів-претендентів на Шевченківську премію 1975 р. Це стало красномовним виявом не сприйняття його творчості чиновниками і, на жаль деякими музичними «метрами». Одні не сприймали його творчість, друзі заздрили його славі, третіх дратувала незалежність цього митця в судженнях та поведінці, багатьох обурював той глибокий національний дух, притаманний його пісням, дух, котрий пробуджував українство від заколисуючих дифірамбів офіційної пропаганди.

24 квітня 1975 року Володимир Івасюк пішов з дому й не повернувся. Було оголошено розшук, і лише 18 травня у Брюховецькому лісі на околиці Львова на буці знайшли його тіло. Слідство дійшло висновку про самогубство, існує багато фактів, які суперечать цій офіційній версії. Усі, хто знав Івасюка, ніколи не вірили в його самогубство – не такою він був людиною.

Читець: *Вірш «Пам'яті Володимира Івасюка» Ю.Рибчинського.*

Пішов у синє небо він –
 Мій брат по долі і по крові,
 І стогне дзвін, сумує дзвін
 В душі, і в музиці, і в слові.
 В терновому вінку мелодій
 Навіщо йдеш у небеса?
 На кого кидаєш, Володю,
 Пісенний наш осінній сад?
 Займеться мати в дикій тузі,
 І сивим левом стане Львів.
 На кого кидаєш ти друзів
 І потаємних ворогів?
 Без тебе не квітує квітень,
 Без тебе літо як зима.
 Скажи мені: на тому світі
 Є Україна чи нема?
 Чи справді там, за небокраєм,
 Не знають наших кривд і мук?
 Чи так там ангели співають,
 Як Наш Назарій Яремчук?
 Ти був шаленим і відвертим.
 З блакиттю чистою в очах.
 Без тебе всі роялі мертві,
 Без тебе всі скрипки мовчать.
 Як важко, брате мій, без тебе
 Сучасну пісню колисать!
 Не зорі падають із неба –
 Ідуть зірки у небеса,

Пішов у синє небо він –
 Мій брат по долі і по крові,
 І стогне дзвін, сумує дзвін
 В душі, і в музиці, і в слові.

Вед.І: У день поховання на Личаківському кладовищі жодна газета Львова жодним рядком не згадала улюбленця молоді, навіть «Літературна Україна» надрукувала співчуття батькам загиблого лише через кілька днів після похорону. Одразу ж по цьому «телефонне право» заборонило випускати в ефір «Червону руту» та інші пісні Івасюка, навіть згадувати його ім'я автора. Навколо імені митця визрівав ореол мученика, а його смерть обростала легендами та плітками, в яких загадково перепліталися правда й вигадка.

Вед.ІІ: У другій половині 80-х років у пресі почали публікуватися статті про В.Івасюка, з'явилася ідея фестивалю «Червона рута», присвяченого пам'яті композитора, який уперше було проведено 1989 р. З 1993 р. щорічно проводиться Конкурс молодих виконавців української естрадної пісні ім. В.Івасюка. Засновано мистецький Фонд його імені на чолі з композитором і співаком Миколою Мозговим.

У грудні 1992 р. в Києві відбулася прем'єра фільму «Володимир Івасюк» (автори сценарію М.Івасюк, Т.Унгурян, режисер О.Балагура).

1994 р.- присуджено Шевченківську премію (посмертно).

1999 р. - відкрито меморіальний музей.

2001р. - на V Ювілейній Церемонії нагородження лауреатів Всеукраїнської премії у галузі музики та масових видовищ «Золота Жарптиця» Володимира Івасюка нагороджено у номінації «За внесок у розвиток музичної культури України ХХ століття».

2003р. - вихід компакт-диску «Наш Івасюк» у виконанні Тараса Чубая та групи «Плач Єремії». Ріст зацікавленості творчістю композитора серед сучасної молоді. У серпні цього ж року в Інтернеті з'являється повноцінний сайт, присвячений Володимирі Івасюку – www.ivasyuk.org.ua.

2007 рік відбулась презентація документального фільму «Володимир Івасюк. Моє життя – обірвана струна», на «Форумі видавців» відбулась презентація книги про життя, смерть та творчість композитора «Творча спадщина Володимира Івасюка» автора О.Василишина.

Вед.І: Багато наших поетів-земляків присвятили пам'яті митця вірші. Зокрема у Василя Фольварочного у вірші «Жайвір» є такі рядки:

Здається, ту твою найкращу пісню,
 Яку ти відкладав все на опісля,
 Вгадав й виспіває у небі жайвір,
 Людські серця, так, як і ти, вражає.

Вед.ІІ: В.Івасюк горів вогнем високої напруги і все зробив для того, щоб навіки залишитися серед живих у цьому тривожному і прекрасному світі. Він завше даруватиме радість, будитиме сумління, кликатиме до дії.

Ми чуємо твій голос, Володю!

Візьми з собою мою пісню –

Я в неї щастя наспівав.

І де б не був ти, пісня стане

Повік подругою тобі:

У радості осяє ніжно,

Розрадить в горі і журбі.

Звучить пісня «Жовтий лист» (сл.В.Івасюка, муз.В.Громцева)

Володимиру Івасюку присвячено*Віктор Герасимов «Син пісні!»*

Знайти «Червону руту»
Не кожному дано.
Легенду ж призабуту
Омріяно давно.
 То звідки ж ця надія
 В його сімнадцять літ?
 Де слово – тільки мрія,
 А музика - політ.
А він лише всміхнеться
У загадковий світ,
Що квітка та – від серця,
Що то – любові цвіт.
 То юності жадання –
 З мелодії і слів,
 Та ще смerek зітхання,
 Та Черемоша спів.
Та квітка таємнича,
Що в душу проросла,
Та наша пісня вічна,
Що має два крила.
 Гармонія та ритми,
 Та слово, наче птах –
 Та гір дереворити
 Із сонцем на верхах.
Де неба срібні дзвони
Карпатську будять ніч,
Де хлопці – плотогони
Летять світам навстріч.
 А з ночі буковинської
 Влетить, мов щемний звук,
 Син пісні української –
 Володя Івасюк.

Відлуння вірності*муз. Арнольда Святогорова**сл. В. Близнюка*

Краплинами ярого воску
Стікає на крони літо.
А я все в думках крізь весни
До тебе лечу, лечу.
Та тільки ніяк не можу
На стежці тебе зустріти,
Блукаю осіннім вітром
В обірваних струнах дощу.

Приспів:

Чар-зілля червона рута
Зорею упала в серце,
Здавалось тоді — навіки,
Здавалось, на все життя.
Чому ж скрипалі осінні
Виводять минуле скерцо,
А пісня злетить не в силі,
Неначе підбитий птах?

Холонуть дзвінкі потоки,
Ридають вітрів трембіти,
А голос сумної пісні
Розносить по світу луна.
Не в'януть в твоїх долонях
Мої запізнілі квіти,
Тому що любов на світі
Буває лише одна.

Приспів.

Кружляє пожовкле листя,
В саду догорає літо,
До тебе в думках я лечу...

Володимир працював над романсом присвяченим Ірині Вільде на вірш львівського поета Василя Мартинова «Поговоріть з людиною». Та закінчити роботу не судилося... Згодом *Василь Мартинов* сам написав вірш «**Пісня про Володимира Івасюка**», який на музику поклав *Валерій Квасневський*.

Тебе забрала в нас травнева днина,
Але коли новий надходить день,
Ти оживаєш в пісні лебедино
І знову линеш в світ своїх пісень.

Він зітканий із чарівних мелодій.
Серця людей хвилює кожен звук.
Лунає пісня! Це прийшов Володя.
Це радість нам дарує Івасюк.

І все ж із днем приходять сум, як мука.
І все ж, коли твої пісні дзвенять,
Нам сумно, що подати не можемо руку
І що тебе не можемо обняти.

Ти — наша гордість, велич і тривога,
Ти — Віра і Надія, і Любов.
З тобою в нас до мрій одна дорога,
Яку давно зборов ти й не зборов.

Іди по ній і клич нас за собою.
Червону руту кожен хай знайде.
Народ, якому ти сплатив любов'ю,
З любов'ю і до тебе теж іде.

Та все ж, коли в полон бере осмута,
То радість у серцях гніздечко в'є
Від того, що в нас є «Червона рута»,
Що Івасюк Володя був і є.

Реквієм на багатьох концертах звучала пісня Павла Дворського «Маки для сина», присвячена пам'яті Івасюка, освячена вірністю дружби молодих митців, що поклялися служити Україні.

ЛІТЕРАТУРА

ІВАСЮК Володимир Михайлович (04.03.1949-22.05.1979) – композитор, поет // Енциклопедія історії України: в 5 т. / редкол. В.А. Смолій (голова) та ін. – К., 2005. – Т. 3: Е-Й. – С. 407.

ІВАСЮК Володимир // Мистецтво України: біогр. довідник / за ред. А.В. Кудрицького.- К., 1997.- С. 272.

ІВАСЮК Володимир // Митці України: енцикл. довідник / упоряд. М.Г. Лабінський, В.С. Мурза; за ред. А.В. Кудрицького.- К., 1992.- С. 274-275.

ІВАСЮК Володимир Михайлович // Хто є хто на Буковині.- К., 2006.- С. 31.

ІВАСЮК Володимир Михайлович // Дуб Р. Літературно-мистецька енциклопедія Кіцманщини / Р.Дуб.- 2-е вид., перероб. і доп.- Чернівці, 1998.- С. 17-18.

ІВАСЮК Володимир // Іванюк М. Літературно-мистецька Вижниччина: біобібліогр. довідник / М.Іванюк.- Вижниця, 2001.- С. 73-74.

ВЕРНИСЬ ІЗ СПОГАДІВ...Володимир Івасюк [до 60-річчя комп. і поета]: фотоальбом / упоряд. Л.Криси; тексти М.Івасюка, Г.Івасюк, О.Івасюк, Л.Криси, О.Василишина.- Львів: УКРПОЛ,2008.-336 с.: 850 іл.

ВОЛОДИМИР Івасюк Життя – як пісня: спогади та есе / упоряд. П.Нечаєва.- Чернівці: Букрек, 2003.- 216 с.

ІВАСЮК М.Г. Монолог перед обличчям сина: документальна повість / М.Г. Івасюк; ред.. М.Г. Лазарук; худ. оформлення О.І. Криворучко. – Чернівці: Мол. буковинець, 2007. – 224 с.

УНГУРЯН Т. Монолог перед обличчям брата / Т.Унгурян.- К.: Просвіта, 2003.-76 с.

ГУСАР Ю. Зацвіла “Червона рута” // Гусар Ю. Зірки не гаснуть / Ю.Гусар.- Чернівці, 2003.- С. 22-30.

НЕЧАЄВА П. Вернись із спогадів // Нечаєва П. Безсмертна тінь великих душ: загадка любові Володимира, Софії та Михайла Івасюків / П.Нечаєва.- Чернівці, 2002.- С. 5-22.

СЕЛЕЗІНКА В. Відлуння його кроків // Селезінка В. Золотої нитки не згубить / В.Селезінка.- Чернівці, 2000.- С. 88-103.

МАРУСИК Т. Володимир Івасюк в культурно-мистецькому житті України // IV Міжнародний конгрес українців, 26-29 серп. 1999 р., м. Одеса: доп. та повідом.: історія ХХ ст. Ч.2.- Одеса; Київ; Львів, 1999.- С. 584-588.

ЛЕОНОВ І. Правда через 30 років?: [про причини смерті Володимира Івасюка] / Іван Леонов // Україна молода.-2009.- 11 лют.(№25).- С.2.

МЕЛЕНЬ М. Хто вбив Івасюка? // Визвольний шлях.- 2003.- № 9.- С. 1087-1088.

ЯРЕМЧУК Н. Спогади про Володимира Івасюка: ескізи // Буковин. журнал.- 2001.- № 3-4.- С. 132-142.

БАБУХ В. Автор "Червоної руги" міг би бути видатним світливцем: [В.Івасюк як фотограф] // Чернівці.- 2002.- 8 берез. (№ 10).- С. 19.

БЕСАРАБ І. Спомин, який зігриває серце: [про студент. роки] // Буковина.- 2007.- 15 берез. (№ 11).- С. 11.

В ОБ'ЄКТИВІ – родина Івасюків // Чернівці.- 2002.- 29 листоп. (№ 48).- С. 19.

ГНІДАН О. Володимир Івасюк для пісні шукав «круглого слова» // Мол. буковинець. – 2008. – 7-8 берез. (№ 27). – С. 4.

ДОБРЯНСЬКИЙ А. Наша гордість, наш біль невігоийний // Буковина.- 2001.- 30 черв. (спецвип.). - С. 5.

ДРАЧКОВСЬКА О. Презентовано фільм про Володимира Івасюка: [автор – В.Ілащук, зйомки у Чернівцях, Львові, Кіцмані, Києві] // Мол. буковинець. – 2007. – 16-17 берез. (№ 29). – С. 4.

ДРАЧКОВСЬКА О. «Червону ругу» ми назвали «ружею», але Івасюк не образився: [МБ першим надрук. статтю про талановитого молодого комп.] // Мол. буковинець. – 2007. – 1 берез. (№ 23). – С. 1.

ЖАРЧИНСЬКА О. За що знищили Володимира Івасюка // Вісник.- 2007.- 15, 22, 29 берез.; 5, 19, 26 квіт.

КИСІЛЕВСЬКА Н. Володимир Івасюк повертається: [про фотоальбом «Вернись зі спогадів... Володимир Івасюк», автор і упорядник Л.Криса] / Нінель Кисілевська // Новий день. – 2008. – 14 листоп. (№ 46). – Вкл. – С. 1.

КРАВЦІВ І. Показали платівки Володимира Івасюка // Вечірні Чернівці.- 2007.- 7 черв. (№ 23).- С. 5.

ЛИЦКЕВИЧ О. Тайна смерти Володимира Івасюка / Ольга Лицкевич // Комсомол. правда в Україні. – 2009. – 12 февр. (№ 31). – С. 22.

МАРКІВ Г. Фотоальбом про Володимира Івасюка містить понад 800 світлин: [вийшов у Львові «Вернись зі спогадів... Володимир Івасюк»] / Галина Марків // Мол. буковинець. – 2008. – 4 груд. (№ 138). – С. 11.

МІГІРЮК І. Тернополяни шанують Володин талант / Ірина Мігірюк // Вільне життя. – 2008. – 21 листоп. (№ 47). – С. 12.

МОРОЗ Н. Степан Пушик надасть оригінали листів музею: [про листування С.Пушика з В.Івасюком] // Буковин. віче. – 2007. – 7 листоп. (№ 85). – С. 3.

МОРОЗ Н. Хроніка посвят Володимиру Івасюку: [про низку заходів, приуроч. 58-й річниці від дня народж.] / Н.Мороз // Буковин. віче. – 2007. – 21 берез. (№ 20). – С. 3.

НЕЧАЄВА П. Звідки в тебе ті чари?: жінки у житті і творчості Володимира Івасюка // Жінка.- 2002.- № 3.- С. 26.

ПОЛЩУК Т. Голгофа Івасюка: [життя і творчість] // День.- 2001.- 27 квіт. (№ 77).- С.19.

[ПРО презентацію фільму «Володимир Івасюк. Моє життя – обірвана струна» до 58-ї річниці від дня народж.] // Вечірні Чернівці.- 2007.- 2

берез. (№9).- С.14; 8 берез.(10).- С.15; Версії.- 2007.- 9-16 берез. (№10).- С. 2; Погляд.- 2007.- 9 берез. (№18).- С. 4.

САНДУЛЯК Т. «Червона рута» житиме вічно: [про вечір пам'яті] // Погляд. – 2007. – 25 трав. (№ 38). – С. 3.

СКУЛЕБА Г. У день народження маестро: [свято, присвяч. пам'яті В.Івасюка у Кіцмані] // Вільне життя. – 2007. - 8 берез. (№ 10). – С. 1.

СУРОВЦЕВ О. Вшанували українську пісню: [про акцію «Свято укр. пісні» на Театральній площі у пам'ять про перше виконання пісні «Червона рута», яке відбулося 13 верес. 1970 р.] // Доба. – 2007. – 13 верес. (ч. 37). – С. 2.

ФЕСТИВАЛЬ «Червона рута» має повернутися в Чернівці // Доба. – 2008. – 7 лют. (ч. 6). – С. 3.

ФЕЩУК Н. «Моє життя – обірвана струна»: [до дня народж. В.Івасюка в Чернівцях відбудеться презентація нового докум. фільму] // Чернівці. – 2007. – 2 берез. (№ 9). – С. 14.

ФІЛЬМ про Івасюка: [презентовано докум. фільм «Володимир Івасюк. Моє життя – обірвана струна»] // Версії. – 2007. – 9-16 берез. (№ 10). – С. 2.

У ЧЕРНІВЦЯХ хочуть, щоб «Великим Українцем» став Володимир Івасюк // Доба. – 2007. – 29 листоп. (ч. 48). – С. 2.

ХАРЧЕНКО А. ГПУ взялась искать убий Івасюка // Сегодня. – 2009. – 12 фебр. (№ 28). – С. 5.

«ЧЕРВОНА рута» повернеться на 20-у річницю з часу заснування, а конкурс Івасюка – коли Мозговий відіб'є гроші за квартиру? // Доба. – 2008. – 15 трав. (ч. 19). – С. 5.

ЧЕРНЯК Л. День «Червоної рути»: [38 років пісні і про фест. суч. пісні 11 жовт. в м. Чернівцях] / Людмила Черняк // Буковина. – 2008. – 19 верес. (№ 69). – С. 2.

ЧЕРНЯК Л. «Ми не всі пісні його переспівали, не всі музичні твори переграли...» // Буковина. – 2008. – 21 берез. (№ 21). – С. 3.

ЧОРНЕЙ В. «У Володимира Івасюка був дар від Бога творити фото»: [про альбом «Вернись зі спогадів... Володимир Івасюк»] // Мол. буковинець. – 2009. – 16-17 лют. (№ 18). – С. 8.

ЯК це було у 1989-му...: [про заснув. пісен. фест. «Червона рута»] // Чернівці. – 2008. – 14 листоп. (№ 46). – С. 6.

ПОЛЩУК Т. Елегія для Володимира Івасюка: [про мемор. музей] // День.- 2005.- 9 лют. (№22).- С. 7.

КИТАЙГОРОДСЬКА В. Володимир Івасюк. Повернення назавжди: [відкриття пам'ятника у Кіцмані] // Буковин. віче.- 1999.- 6 берез. (№ 20).- С. 1.

ВІДЛУННЯ його кроків: до 50-річчя від дня народж. українського композитора В.Івасюка: бібліогр. покажчик.- Чернівці, 1999.- 27 с.

ЛИЦАР української пісні Володимир Івасюк (1949-1979): бібліогр. покажчик / Львів. ОУНБ; уклад. Н.Письменна, Т.Тараненко.- Львів, 1999.- 19 с.

ПІСНЯ буде поміж нас: біобібліогр. покажчик: до 55-річчя від дня народження українського композитора В.Івасюка / авт.-упоряд. Л.І. Щербанюк.- Чернівці: Зелена Буковина, 2004.- 179 с.

[ВОЛОДИМИР Івасюк] // Пам'ятаймо! (Знаменні та пам'ятні дати Буковини в 2007 р.): бібліогр. покажчик.- Чернівці, 2006.- С. 39-42.

ЗМІСТ

Передмова.....	4
Сценарій літературно-мистецького вечора	5
Володимирі Івасюку присвячено	13
Відлуння вірності	14
Література	16

ВІДДРУКОВАНО НА ОБЛАДНАННІ

Чернівецької обласної універсальної наукової бібліотеки ім. М. Івасюка

58000, м. Чернівці, вул. О. Кобилянської, 47, тел.: 52-62-05

НАКЛАД 20

2009 р.